ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1898. Выдано 14. Серпня. Ч. VII.

Ч. 51.

Ч. 389/орд.

О смерти б. п. Еминенціи Кардинала Сильвестра.

Дѣлимо ся сумною вѣстію съ Всечестнымъ нашимъ Духовеньствомъ и вѣрными Нашои діецезіи: дня 4. Серпня с. р. упокоивъ ся о Господѣ

†

Сильвестеръ Кардиналъ Сембратовичъ

Божіею Милостію и св. Апостольского Престола благословеніемъ Митрополитъ Галицкій, Архіепископъ Львôвскій, Епископъ Каменця Подôльского, Предстоятель Св. Престола, Графъ Римскій, Єго ц. к. Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Рицарь Ордена желѣзнои короны І. клясы, Членъ палаты Вельможь Австрійскои Думы державнои, Віцемаршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Д-ръ св. Богословія и прч.

осиротивши смертію своєю Архідієцезію Львôвску и цѣлу нашу церковну провинцію.

Єсли смерть чоловѣка заслуженого въ якій небудь спосôбъ для суспôльности єсть стратою публичною, то о скôлькожь великою єсть страта, о скôлько бôльшимъ смуткомъ покрыла смерть Єго Еминенціи не лише Архідієцезію Львôвску котрои безпосереднымъ архипастыремъ бувъ покойный, але цѣлу нашу церковну провинцію и цѣлый народъ рускій.

Въ Нѣмъ бо утратила Архідіецезія найлучшого свого Архипастыря, правдивого отця, приступного и найжичливѣйшого для кождого, — наша церковна провинція утратила Архипастыря, котрый завсѣгды стоявъ на сторожѣ правъ нашои церкви и нашого обряда, озаривъ ихъ блескомъ кардинальскои порфиры и старавъ ся усердно о тоє, щобы пôднести славу и повагу нашои Церкви рускои кат. и нашого обряда; — нарôдъ же нашъ втративъ въ Нѣмъ свого провôдника и мецената, котрый во всѣхъ народныхъ справахъ бравъ живу участь, щедрою рукою вспиравъ товариства рускѝ, особеннѝ тіи котрѝ допомагали бѣднѣйшой молодежи учащати до шкôлъ.

„Єще юнъ сый, прежде неже странствовати ми, искахъ премудрости явѣ въ молитвѣ моей.“ (Кп. Пр. Іс. Сир.) и тому то церковъ втратила не тôлько найвѣрнѣйшого сына котрый шукавъ самъ мудрости въ молитвѣ але и тую мудрôсть въ той самъ спосôбъ старавъ ся вказати повѣреной му молодѣжи. Поставленый настоятелемъ въ семинаріи духовной у Львовѣ а опôсля професоромъ на всеучилищи Львôвскôмъ почавъ выдавати першу церковну часопись, котра ширила здорове зерно науки Христовой объучаючи молодѣжь а заохочуючи старшихъ до працѣ на нивѣ церковной. Яко Архипастырь старавъ ся и словомъ и дѣломъ утвердити вѣру католицку въ народѣ, боронивъ ю противъ всякихъ напастей бажаючи, щобы цѣле жите-бутє народу руского опирало ся на тôй вѣрѣ, котра спочиваючи на скалѣ тревати має до скончанія вѣка.

И тутъ Єго дѣяльнôсть була дуже широка. У всѣхъ напрямахъ церковного житя слѣдно Єго руку.

Чи то звернемо ся, якъ розвиваєсь Чинъ Св. Василія Великого, чи то впроваджене въ житє Епископства въ Станиславовѣ, розвôй Чина С. С. Служебниць, почимъ до заснованя Института св. Іосафата, чи то на выдавництва рôжнѝ церковнѝ, дальше торжественнѝ обходы ювилейнѝ, а найважнѣйшій моментъ Синодъ провинціональный львôвскій и діецезальный тоже львôвскій, то сьмѣло можна вôднести до покôйного Кардинала слова письма св. „Дающему мнѣ премудрость воздамъ славу“ (Кн. пр. Інс. Сир.)

Не тôлько церковъ наша але и край и держава втратила въ Нѣмъ найвѣрнѣйшого горожанина котрый трудивъ ся для ихъ добра и бувъ правдивымъ апостоломъ правды и науки и апостоломъ мира.

И для того то оцѣнювано Єго превелики заслуги для церкви и народа и надѣлювано якъ найбôльшими почестями котри не льстили покôйному але поощряли до дальшои працѣ, бо якъ самъ сказавъ „хотѣвбымъ ихъ вы зыскати для нашои церкви и народа.“

И доказы тои Высокои жичливости ишли черезъ цѣлый часъ Єго тяжкой недуги а коли Всевышному подобалось покликати Єго передъ свôй престолъ, обявы смутку вôдъ Найвысшихъ сферъ до найнижшихъ верствъ супроводжали домовину до могили.

Дуже Насъ мило вразило, що Всч. духовеньство Нашои діецезіи такъ дуже численно взяло участь въ похоронахъ. Вспр. и Всcв. Митроп. осиротѣла капітула Львôвска, яко найблисша духовна родина Покôйного складала на Нашѝ рукѝ подяку за се Всч. Духовеньству Нашои Епархіи, що нинѣшнимъ до вѣдомости подаємъ.

„Память праведного съ похвалами“ а желанємъ Нашимъ єсть щобы була сопроводжена и молитвами.

Тому поручаємъ Всечестному Духовеньству, щобы по одержаню сего Числа Вѣстника въ найблизшу недѣлю призначили и оголосили день въ котрôмъ отслужатъ спѣвану Службу Божу съ парастасомъ за душу пок. Кардинала.

Въ навечеріє дня кажуть Всч. О. душпастырѣ дзвонити а въ дни богослуженя тоєже три разы здѣлати.

„Память єго отъ рода въ родъ.“

Дано въ Перемышли при катедральнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя, дня 12. Серпня 1898.

Константинъ,
Епископъ.

Зъ друкарнѣ Н. Джулыньского въ Перемышли.